

תת"ע 15833/11/16 - נור נעאמנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 15833-11-16 ישראל נ' נעאמנה נור
תיק חיצוני: 13210130749

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש נור נעאמנה
באמצעות עו"ד טארק נעאמנה
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 19.12.16.

על פי כתב האישום וההזמנה לדין, ביום 12.11.16, בשעה 03:23, נהג המבקש, ברכב מ.ר. 8168701, כשתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע ביום 24.9.10, וחלפו למעלה מ- 6 חודשים מיום פקיעת תוקפו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה התשכ"א-1961.

ביום 19.12.16 נדון המבקש בהעדרו, לפסילה בת 3 חודשים, פסילה מותנית של 3 חודשים למשך שנתיים, וקנס בסך 1,500 ₪.

בקשה זו הוגשה ביום 31.1.18.

לשיטת ב"כ המבקש, המבקש קיבל ההזמנה לדין ביד, אך איבד אותה ועל כן שכח להופיע לדין שנקבע. ביום 23.1.17 פנה למשרד הרישוי על מנת לקבל מידע אודות מצב רישיונו ואז נודע לו על פסק הדין שניתן בהיעדרו.

לשיטת ב"כ המבקש המבקש לא חידש את רישיון הנהיגה שלו עקב חובות במרכז לגביית קנסות ובהוצל"פ. כיום, לאחר שבני משפחתו נרתמו לסייע לו בעניין תשלום החובות, המחסום היחידי שנותר לחידוש הרישיון הוא קיומה של הפסילה בתיק זה.

נטען כי המבקש מודה בביצוע העבירה אך בית המשפט מתבקש לבטל את גזר הדין, נוכח רצונו של המבקש לחדש רישיונו.

המשיבה מתנגדת לבקשה בטענה כי מדובר בפסק דין ישן והמבקש לא הגיש בקשה בסמוך למועד מתן גזר הדין ובנוסף, לשיטתה, המבקש קיבל את ההזמנה לדין כדין.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאנו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בסעיף 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט,

הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

ההזמנה לדין

לענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים כי המבקש הוזמן כדין לדין, בעת שקיבל את הדוח לידי.

ב"כ המבקש טוען כי מדובר בטעות בתום לב של המבקש, אשר איבד את הדוח ושכח את מועד הדין. ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (להלן - עניין סוראיה איטליא) קבע ביהמ"ש כי טעות בתום לב של נאשם אין בה כדי להצדיק אי הופעה לדין.

"על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדין. שכחה של מועד הדין לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדין (ראו ר"ע 418/85 הנ"ל [5]). דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו." (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

תכליתו של סעיף 240 לחסד"פ, כפי שמציין ביהמ"ש בעניין סוראיה איטליא, הינה יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדין כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמותה כהודאה.**

טענתו של המבקש כי נגרם לו עיוות דין דינה להידחות. המבקש נהג כשרישיון הנהיגה שלו פקע למעלה מ- 6 שנים, והעונשים שהושתו עליו כללו פסילה לשלושה חודשים, 3 חודשי פסילה מותנית לשנתיים וקנס בסך 1,500 ₪. בנסיבות אלה, הענישה היא מידתית וסבירה.

יתירה מכך, ב"כ המבקש ציין בבקשתו כי ביום 23.1.17 נודע למבקש על קיומו של פסק הדין. בקשה זו הוגשה ביום 31.1.18. ב"כ המבקש לא הניח בפני כל טעם מדוע הוגשה הבקשה בשיהוי כה רב.

לא ברור מדוע המבקש המתין זמן כה רב ולא עשה דבר בעניין הדוח, על אף שידע על קיומו, עת קיבל את הדוח לידי, ביום 12.11.16.

לסיכום, בנסיבות העניין, בהן לא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, הגשתה של הבקשה בשיהוי רב, הודייתו של המבקש בביצוע העבירה, ולאחר שמצאתי כי גזר הדין מידתי - הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר
הצדדים.